

Rakkaat ystävät!

Vain puoli vuotta sitten minulla (Markus) oli merkillinen kokemus. Eräänä aamuna kahvitaun aikana tunsin, että jotakin alkoi muuttua kehossani. Tuntui kuin jokin omituinen paino olisi tullut päälleni. Sekuntien ajan kykenin liikuttamaan oikeaa jalkaani ja oikeaa käsivarttani enää nytkäyttäen.

Aluksi oli kevyttä vapinaa, sitten kömpelöitä liikkeitä ja lopulta ei enää mitään liikettä. En saanut oikeaa jalkaani enkä oikeaa käsivarttani liikkumaan enää millimetriäkään. Lopulta seisoin vain paikallani, seinään nojaten, kahvikupit vasemmassa kädessä pesuun menossa, oikea käsivarsi ja oikea jalka riippuivat elottomina alhaalla. Astioita en kyennyt enää pesemään.

Eräs ystävä huomasi minut ja raahasi pois kuin haavoittuneen sotilaan. Pyysin häntä panemaan minut vähän ruohikolle makaamaan, että saisin toipua. Sen sijaan minut toimitettiin kiireesti klinikalle, missä aiheutin melkoisen tyrmistyksen. Ei tiedetty, mikä minulla oli, ja se olisi saattanut olla kaikkea aivohalvauksesta sydänvaurioon.

Sairaanhoitajien ja lääkäreiden juostessa klinikalla sinne tänne oikea käsivarteni riippui vuoteenreunan yli niin alas, että sitä rupesi pakottamaan. Pyysin ystävääni nostamaan käsivarteni ylös ja panemaan sen vuoteelle. Hän otti käsivarrestani kiinni ja laittoi sen mahani päälle.

Kun sitten toinen lääkäristä sanoi, että minut täytyisi lennättää hätätapauksena Townsvilleen Australiaan, ajattelin vakavissani, että elämäni oli nyt lopussa. Sillä välin Liisa ja lapset olivat tulleet, kaikki kyynelissään, ja Daniel sanoi: "Nyt ei siis mennä kotimaanlomalle?!" "Kyllä toki", sanoin, "tietysti mennään". Paitsi että elämäni olisi nyt ehkä lopussa, en nähnyt mitään syytä, miksi emme voisi mennä kotimaanlomalle.

Noin tunnin kuluttua tunsin, kuinka varpaan- ja sormenpäihin alkoi tulla liikettä, ja kun vielä toinen tunti oli kulunut, kaikki liikkeenä olivat täysin hallinnassani. Kuitenkin lääkärin sana pysyi: Townsvilleen vielä tänään!

Samana iltana saavuimme Liisan kanssa Townsvillen sairaalaan, missä minut sitten tutkittiin perusteellisesti päästä sydämeen. Kaikki oli hyvin, minulla ei ollut kasvainta eikä syöpää, ei aivohalvausta eikä kalkkeutuneita verisuonia. Lääkäri sanoi, että minulla oli todennäköisesti ollut ohimenevä tukos (iskeeminen kohta), jota vastaan pitää tästä lähtien puolustautua yhdellä aspiriinilla päivässä. Käydäkseni läpi kaikki tutkimukset minun piti jäädä sairaalaan neljäksi päiväksi. Mutta kun kaikki oli jo pitkään ollut yhtä hyvin kuin ennenkin, työskentelin yhden hengen huoneessani edelleen käänöksen parissa. Oveen annoin tuoda kyltin, jossa luki 'Ei saa häiritä', nyt vain voidakseni työskennellä häiritsemättä. Vain astioita en voinut pestä nyt niin kuin ennen. Liisan kanssa menin kävelyille kaupunkiin ja rannalle, ja joku luuli minua sairaalassa vierailijaksi, joku toinen lääkäriksi.

Viikkoa myöhemmin olimme taas kotona Ukarumpassa ja kaikki on jälleen niin kuin koskaan ei olisi tapahtunutkaan mitään. Mutta mitä olen kaikesta kokemastani oppinut? Olen oppinut, että me emme kannattele Jumalaa, vaan hän kannattelee meitä. Kaikella tahdonponnistuksellani en saanut edes pikkusormeani liikkumaan millimetriäkään. Elämämme on tosiaan Jumalan kädessä. Jokainen päivä, joka meillä on, on lahja. Nyt tahtoisin oppia tuntemaan Jumalan armon ja jakaa sitä eteen päin.

Kiitämme kaikista viime aikojen rukouksista puolestamme. Meille oli aivan erityinen lahja, että voimme kaikesta huolimatta käydä suunnitellulla, todennäköisesti viimeisellä kotimaanlomallamme. Valitettavasti meillä ei ollut mahdollisuutta viettää kuin kaksi viikkoa Suomessa, mutta te kaikki lahjoititte meille aivan ihanan loman, joka pysyy unohtumattomana mielissämme.

Jumalan siunausta!

Markus & Liisa, Annina, Daniel

Hirvensalmen Sanomat 20.07.06:

Nimikkolähettiläperhe siunattiin viimeiselle työkaudelle Papualla

Seurakuntakoti täyttyi juhannusmessun jälkeen nimikkolähettiläperhettä tapaamaan tulleesta väestä. Lähetysseiteeri kumppaneineen oli järjestänyt herkulliset kirkkokahvit. Jälleennäkemisen iloa ja sydämellisiä halauksia riitti Melligerien kolme vuotta kestäneen työkauden jälkeen.

Yhdessä saatiin kiittää ja iloita siitä, että Markus on täysin toipunut keväällisestä aivotukoksesta ja Liisa pääsi huhti-toukokuun vaihteessa viemään kolmetoista vuotta kestäneen raamatunkäännöstyön ensi hedelmänä muutaman kappaleen Ukarumpan kirjapainossa sidottua koko pinaikielisen Uuden Testamentin 400-sivuista tietokonekopiota viidakkokyläen pastoreille kylätarkastusta varten.

Suuri juhla

Äidinkielisen Uuden Testamentin saapuminen viidakkoon oli pinaiheimolle suuri juhla. Liisan viidakkomatalla ottamissa diakuvissa pinait ovat juhlan kunniaksi koristautuneet perinteisesti paratiisilinnun sulin, turkiksin, kukin ja kasvomaalauksin.

Uuden Testamentin noin 8.000 jakeen hiomisessa lopulliseen pinaikieliseen muotoon riittä vielä työtä. Voi olla, että viimeistely jatkuu vielä kahden vuoden kuluttua, jolloin Melligerit palaavat kotimaahan Anninan päästyä ylioppilaaksi ja hakeutuessa jatko-opintoihin. Merkittävää osaa työn valmistumisessa näyttelee kansallisten kääntäjätoverien työpanos.

'Vuosi vanhan vanhentaa, kaksi lapsen kasvattaa.' Heinäkuussa 16 vuotta täyttävä Annina on edellisen Suomen vierailun jälkeen kasvaa hurautanut Liisa-äidin ohi, ja Papualla syntynyt 12-vuotias Daniel on hyvää vauhtia tavoittamassa perheen naisväen pituuskasvussa.

Lähettiläjenkin työ jatkuu

Vuosikausia seurakunnan puolesta Melligerihin yhteyttä pitänyt edellinen lähetysseiteeri oli tullut Lahdesta mukaan juhannusjuhlaan. Liisalle jo lukioajoista tuttu Mikkelin pappi Jaakko Korhonen antoi loppuevästyksen niin lähtijöille kuin meille lähettiläille ja siunasi yhdessä kanssamme nimikkolähettiläperheen viimeiselle kahden vuoden työkaudelle Papualle.

Liisa, Markus, Annina ja Daniel Melliger vierailivat juhannuksena nimikkoseurakunnassa Hirvensalmella (kuva: Hilikka Saksman)

Sydämelliset terveiset ja siunauksen toivotukset kaikille kirjeen saajille!

Pirkko-äiti

